

Arrest

nr. 234 717 van 31 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 20 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 november 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 februari 2011, in functie van zijn Belgische echtgenote, P.K., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Verzoeker en P.K. beëindigden hun relatie en op 18 december 2015 werd het echtscheidingsvonnis overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

1.3. Verzoeker werd op 19 september 2017 afgevoerd van het Rijksregister.

1.4. Op 21 mei 2019 kwam verzoeker aan op de nationale luchthaven te Zaventem. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam dezelfde dag ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terugdrijving.

1.5. Nadat was vastgesteld dat verzoeker in België nog een gevangenisstraf diende te ondergaan werd hij op 21 mei 2019 alsnog toegelaten om het Rijk binnen te komen en werd hij overgebracht naar de gevangenis te Sint-Gillis.

1.6. Op 20 november 2019, op het ogenblik dat verzoeker zijn gevangenisstraf had uitgezeten, nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 20 november 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer:

Naam: [U.]

Voornaam: [D.]

[...]

Nationaliteit: Rwanda (Rep.)

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 20.11.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

+ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken. Inderdaad, betrokkene heeft recht op verblijf in België gehad. Het gemeentebestuur van Schaarbeek heeft op 19.09.2017 beslist betrokkene van ambtswege af te voeren uit de bevolkingsregisters. [U.D.] heeft België daadwerkelijk verlaten gezien zijn advocaat bewijst dat hij in 2018 voor gezondheidsproblemen behandeld werd in Rwanda. Op 21.05.2019 is hij in België toegekomen uit Rwanda met een paspoort, zonder visum, met zijn gesup[p]rimeerde F-kaart en zonder retourticket. Betrokkene had dus duidelijk niet de bedoeling snel terug te keren naar zijn land van oorsprong. Het risico is dus reëel dat betrokkene in België in de illegaliteit verdwijnt.

Betrokkene werd ingevolge zijn vrijheidsberoving op 21.05.2019 in het bezit gesteld van de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Betrokkene heeft dus, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te worden gehoord. Met andere woorden, de Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en /of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. De Administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. Uit het administratief dossier blijkt dat [U.D.] voor zijn detentie een psycho-therapie heeft gevolgd in Rwanda. Andere gezond[heid]sproblemen worden niet aangehaald. Een verwijdering van het Belgisch grondgebied is dus geen schending van artikel 3 van het EVRM gezien betrokkene kan worden behandeld in zijn land van oorsprong. Uit het administratief dossier blijkt dat [U.D.] reg[el]matige contacten onderhoud[t] met zijn ex-echtgenote, familieleden en vrienden. Betrokkene is sinds 01.12.2015 gescheiden van zijn echtgenote. Artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet van toepassing. Wat zijn familieleden betreft dient er op gewezen te worden dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17

februari 2009, Onur / Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familieleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Een dergelijke afhankelijkheid blijkt geenszins uit de stukken van het dossier. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven dat moet worden beschermd. Wat zijn vrienden betreft dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België niet valt onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Er bestaat een risico op onderduiken. Inderdaad, betrokkene heeft recht op verblijf in België gehad. Het gemeentebestuur van Schaarbeek heeft op 19.09.2017 beslist betrokkene van ambtswege af te voeren uit de bevolkingsregisters. [U.D.] heeft België daadwerkelijk verlaten gezien zijn advocaat bewijst dat hij in 2018 voor gezondheidsproblemen behandeld werd in Rwanda. Op 21.05.2019 is hij in België toegekomen uit Rwanda met een paspoort, zonder visum, met zijn gesup[p]rimeerde F-kaart en zonder retourticket. Betrokkene had dus duidelijk niet de bedoeling snel terug te keren naar zijn land van oorsprong. Het risico is dus reëel dat betrokkene in België in de illegaliteit verdwijnt.

Betrokkene werd ingevolge zijn vrijheidsberoving op 21.05.2019 in het bezit gesteld van de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Betrokkene heeft dus, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te worden gehoord. Met andere woorden, de Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en/of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. De Administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. Uit het administratief dossier blijkt dat [U.D.] voor zijn detentie een psycho-therapie heeft gevolgd in Rwanda. Andere gezond[heid]sproblemen worden niet aangehaald. Een verwijdering van het Belgisch grondgebied is dus geen schending van artikel 3 van het EVRM gezien betrokkene kan worden behandeld in zijn land van oorsprong. Uit het administratief dossier blijkt dat [U.D.] reg[el]matige contacten onderhoud[t] met zijn ex-echtgenote, familieleden en vrienden. Betrokkene is sinds 01.12.2015 gescheiden van zijn echtgenote. Artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet van toepassing. Wat zijn familieleden betreft dient er op gewezen te worden dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur / Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familieleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Een dergelijke afhankelijkheid blijkt geenszins uit de stukken van het dossier. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven dat moet worden beschermd. Wat zijn vrienden betreft dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België niet valt onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en vereniging van misdadigers, feit(en) waarvoor hij op 25.04.2016 door het Hof van Beroep van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de

burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze het Belgische grondgebied te betreden, dit terwijl hij de openbare orde in het verleden had geschaad. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert, gespreid over drie middelen die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zijn betoog luidt als volgt:

"[...]

1. Het recht om gehoord te worden is een algemeen rechtsbeginsel - volledig onderdeel uitmakend van de rechtsbronnen zowel in de interne Belgische rechtsorde als in de Europese rechtsorde - dat tot doel heeft om de administratie er toe te dwingen om een tegenstrijdig debat te respecteren in de procedure tot besluitvorming van eenzijdige beslissingen (10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, die Keure 2017, p. 161).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft namelijk gesteld dat "de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van het Unierecht vormt waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt" (HJUE, C-249/13, 11 december 2014, Boudjlida, § 30).

Het recht om gehoord te worden is vastgesteld in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat het recht op een behoorlijk bestuur voorziet. Paragraaf 2 van deze bepaling stelt dat het recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder inhoudt om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Hoewel het Handvest niet gericht is tot de Lidstaten maar enkel tot de instellingen en organen van de EU, heeft het Hof van Justitie gesteld dat "[d]e verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken; (...) in beginsel op de overheden van de lidstaten [rust] wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen" (Boudjlida, § 40).

Aldus heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat aangezien artikel 7 van de Vreemdelingenwet de omzetting is in Belgisch recht van artikel 6.1 van Richtlijn 2008/115, is elke beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van de Vreemdelingenwet ipso facto een implementatie van Unierecht (zie RvV 29 november 2016, arrest nr. 178 609).

Het recht om gehoord te worden als algemeen beginsel van Unierecht is bijgevolg van toepassing op elke beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien is het recht om gehoord te worden ook een algemeen beginsel van Belgisch recht dat dezelfde inhoud heeft als het algemeen beginsel om gehoord te worden zoals gewaarborgd in Unierecht (zie RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329, RvV 28 november 2016, nr. 178.454).

Dit beginsel schrijft aan de administratie voor om aan elke betrokkene de mogelijkheid te bieden om zijn standpunt te laten horen vooraleer een beslissing ten aanzien van hem te nemen die zijn belangen zou kunnen schaden.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State heeft dit beginsel als doel om aan de betrokkene toe te laten op effectieve wijze zijn standpunt te laten gelden zodat de administratie in staat is om te oordelen met kennis van zaken (RvS 19 januari 2015, nr. 230.257).

Het Hof van Justitie heeft echter wel gepreciseerd dat "schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben" (HJUE, C-383/13, 10 september 2013, M.G. en N.R. t Pays-Bas, § 38).

Desalniettemin onderzoekt de Raad niet of de door de vreemdeling ingeroepen elementen als zijnde elementen die hij niet heeft kunnen aanvoeren tot een andere beslissing zouden leiden als ze in rekening waren genomen, maar eist enkel dat zij van nature zijn om aan te tonen dat het resultaat anders had kunnen zijn (RvV 3 november 2015, nr. 155.959; RvV 28 juli 2016, nr. 172.360; RvV 1 april 2016, nr. 165.166).

2. In casu kan niet geldig worden gesteld dat hij rechtsgeldig gehoord is, waardoor hij geen elementen heeft kunnen laten gelden die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

De motivering van de bestreden beslissing hieromtrent is allesbehalve afdoende:

"Betrokkene werd ingevolge zijn vrijheidsberoving op 21.05.2019 in het bezit gesteld van de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Betrokkene heeft dus, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te worden gehoord. Met andere woorden, de Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en/of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied."

Verwerende partij erkent dus uitdrukkelijk dat verzoeker in werkelijkheid niet werd gehoord.

Uit het administratief dossier blijkt ook dat de vragenlijst die verzoeker ingevuld had, verdwenen is (zie e-mail van 20.11.2019 van [S.F.] aan [B.L.]):

"Nous n'avons pas de trace du questionnaire OE pour monsieur [U.D.] 19/02/1985. "

Vrij vertaald:

"Wij hebben geen spoor van de vragenlijst DVZ voor de heer [U.D.] 19/02/1985."

Dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om een vragenlijst in te vullen, die dan vervolgens verdwenen is, betekent niet dat hij effectief gehoord werd. Zoals hierboven uiteengezet, heeft het recht om gehoord te worden immers tot doel om de administratie er toe te dwingen om een tegenstrijdig debat te respecteren in de procedure tot besluitvorming van eenzijdige beslissingen. Doordat de vragenlijst verdwenen is, is het duidelijk dat de nuttige informatie die zou hebben kunnen leiden tot een andere beslissing niet in rekening kon worden genomen door verwerende partij, eenvoudigweg omdat zij hier geen weet van had.

Bovendien werd hem die vragenlijst zagezegd op 21.05.2019 overgemaakt, hetzij zes maanden voor het nemen van de bestreden beslissing. Het is dus duidelijk dat de informatie die men zodoende heeft

trachten te verzamelen, niet tot doel had om de nodige inlichtingen te vergaren voor het nemen van de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot wat verwerende partij dus tracht voor te houden, werd verzoeker dus niet rechtsgeldig gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing is nochtans in toepassing van artikel 7, 1° van de Vreemdelingenwet genomen, waardoor het recht om gehoord te worden als algemeen beginsel van Unierecht en van Belgisch recht duidelijk van toepassing is.

Bovendien staat het vast dat de bestreden beslissing de belangen van verzoeker ernstig schaadt.

Immers, zoals hieronder zal worden uiteengezet, zal in geval van verwijdering naar zijn land van herkomst, zijn privé- en familielevens ernstig verstoord worden.

Bijgevolg had verzoeker gehoord dienen te worden vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoeker heeft bijgevolg geen elementen kunnen laten gelden om aan te tonen dat een inreisverbod zijn rechten zou[...] schaden. Dat in de beslissing motieven worden gebruikt als "betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard zijn dat..." en "een schending van artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt!" is dan ook totaal absurd, aangezien verzoeker helemaal niet de mogelijkheid werd geboden om dergelijke elementen aan te tonen of aan te brengen.

De verwerende partij had bijgevolg geenszins voldoende elementen om rechtsgeldig tot de bestreden beslissing te komen.

Gedurende een verhoor had verzoeker meer informatie kunnen geven over zijn privé- en familielevens in België, zoals hieronder zal worden uiteengezet.

In het licht van deze elementen had de analyse van de conformiteit van de beslissing tot verwijdering met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM tot een verschillende conclusie kunnen leiden.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing in strijd is met verzoekers recht om gehoord te worden als algemeen beginsel van Unierecht en van Belgisch recht, en zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

3. Bovendien is ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, aangezien verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing wist dat verzoeker niet daadwerkelijk werd gehoord, en dat zij bijgevolg niet over alle informatie beschikte om tot de beslissing te kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt namelijk in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579). Het legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu is het duidelijk dat verwerende partij de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, en dat deze hierdoor niet steunt op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet dan ook worden aangenomen.

[...]

4. De motiveringsplicht heeft een dubbele gedaante: de materiële motiveringsplicht enerzijds en de formele motiveringsplicht anderzijds. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de beslissing moet worden gedragen door rechtsgeldige motieven, de formele motiveringsplicht gaat een stap verder en vereist dat die motieven terug te vinden zijn in de bestuurlijke beslissing zelf (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 143).

Volgens vaste rechtspraak moet een administratieve rechtshandeling, om te voldoen aan de formele motiveringsplicht die wordt opgelegd in de Wet Motivering Bestuurshandelingen, de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die hieraan ten grondslag liggen; die motivering moet afdoende zijn om de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

Dit werd een verplichting door de wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke bestuurshandelingen.

De ingeroepen wettelijke bepalingen bepalen dat elke administratieve beslissing volledig, afdoende en concreet gemotiveerd moet worden.

In de Commissie van de Kamer heeft de minister geoordeeld "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6). Namelijk, deze verplichting blijft algemeen en moet proportioneel zijn ten aanzien van het gewicht van de beslissing.

De naleving van deze vereiste dient geëvalueerd te worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde: "toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de desbetreffende beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen begrijpen" (vrije vertaling, C.E., 14 juin 2002, n° 107.842).

De bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling komt ook neer op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole". "De algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren maakt eveneens een essentiële garantie uit voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe en J. Vande Lanotte hebben herhaaldelijk gesteld dat de motivering gedetailleerd moet zijn wanneer het gaat over beslissingen die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies en waarbij de overheid een grote appreciatiemarge beschikt.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juin 2002, n° 107.842).

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

5. Met betrekking tot analyse van artikel 8 EVRM, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de volgende beginselen uitgewerkt:

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Volgens vaste rechtspraak van de Raad dient eerst te worden nagegaan of er een privé-en/ of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd

gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing (zie RvV 12 april 2016, nr. 165.580).

Beide begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven" worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. De beoordeling is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 93; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

In de tweede plaats moet "onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van [...] het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106)." (zie RvV nr. 165 580 van 12 april 2016).

Bij deze afweging moet de aandacht gaan naar de individuele feitelijke situatie van verzoeker.

De RvV stelde in haar arrest nr. 130.246 dd. 26.09.2014 o.a. het volgende:

"Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wijf of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54). "

6. In casu was verwerende partij overeenkomstig de hierboven uiteengezette overwegingen, ertoe gehouden een correcte afweging van de concurrerende belangen uit te voeren om na te gaan of een positieve verplichting op haar rusten om verzoeker toe te laten zijn privé- en familie- en gezinsleven op het Belgisch grondgebied te handhaven en ontwikkelen.

Zo stelt de bestreden beslissing dat: "Uit het administratief dossier blijkt dat [U.D.] reg[el]matige contacten onderhoud[t] met zijn ex-echtgenote, familieleden en vrienden. Betrokkene is sinds 01.12.2015 gescheiden van zijn echtgenote. Artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet van toepassing. Wat zijn familieleden betreft, dient er op gewezen te worden dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot Brittan[n]ië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familieleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Een dergelijke afhankelijkheid blijkt geenszins uit de stukken van het dossier. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven dat moet worden beschermd, [w]at zijn vrienden betreft dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België niet valt onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt."

Uit deze motivering blijkt niet dat een afdoende onderzoek werd uitgevoerd naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM ten gevolge van inreisverbod van 3 jaar. Integendeel, niet alleen is de bestreden beslissing gesteund op een incorrecte lezing en toepassing van artikel 8 EVRM, maar bovendien is de motivering van de bestreden beslissing exact dezelfde als de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten dat diezelfde dag werd genomen.

Nochtans, heeft het inreisverbod van 3 jaar logischerwijze nog veel verstorende gevolgen voor het familie- en privéleven van verzoeker dan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betekent immers dat verzoeker gedurende een periode van 3 jaar ervan weerhouden zal worden om het familie- en privéleven dat hij hier heeft opgebouwd verder te kunnen uitbouwen en ontplooien.

Verwerende partij had derhalve een specifieke motivering moeten geven omtrent de overeenstemming van het inreisverbod met artikel 8 EVRM, quod non. Het is voor verzoeker bijgevolg niet mogelijk om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben om in zijn specifiek geval een inreisverbod uit te vaardigen. De bestreden beslissing is bijgevolg in strijd met de formele motiveringsplicht.

7. Verder blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij meent dat het inreisverbod geen schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken aangezien zijn familie- en privéleven niet binnen het toepassingsgebied van deze bepaling valt. Er werd dus niet eens een afweging gedaan van de verschillende concurrerende belangen.

Verzoeker betwist nochtans dat zijn familie- en privéleven niet binnen de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen.

Zoals blijkt uit het administratief dossier heeft verzoeker namelijk minstens sinds 2008 zijn hoofdbelangen in België. In 2008 is hij namelijk gehuwd met Mevrouw [P.K.], en op grond van hun huwelijk is hij toegelaten tot onbeperkt verblijf in België. Hoewel zij in 2015 gescheiden zijn, zijn zij altijd een hechte vriendschappelijke band blijven onderhouden. Tot 2017 is hij in België gebleven en heeft hij hier in zijn leven opgebouwd. Hij dus vele vriendschapsbanden gecreëerd en onderhouden op het Belgisch grondgebied, en ook de banden met zijn familieleden in België versterkt. Het is dus duidelijk dat verzoekers privé- en familieleden zich tot voor kort in België bevond. Bovendien, zoals uiteengezet in de brief van zijn vorige raadsman van 15.09.2019, is hij buiten zijn wil om in Rwanda langer gebleven om van medische redenen. Hier zou echter niet uit kunnen worden geconcludeerd dat zijn privé- en familieleden zich niet meer in België zou bevinden.

Verwerende partij betwist overigens niet dat hij regelmatige contacten onderhoudt met zijn ex-echtgenote, familieleden en vrienden. Zij stoelt haar redenering enkel op de foutieve veronderstelling dat artikel 8 EVRM dergelijke relaties niet beschermd.

Nochtans beschermd artikel 8 EVRM immers niet alleen het familieleden maar eveneens het privéleven, en dus gewone sociale relaties, en zoals erkend door het EHRM omvat dit het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen.

De Raad heeft dit in een recent arrest van 6 juli 2017 bevestigd:

"Er dient immers op gewezen te worden dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon en dus ook, zoals de verzoekende partijen aan voeren in hun verzoekschrift, de relatie met vrienden en kennissen kan insluiten. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96). "

Het staat dus vast dat minstens verzoekers privéleven ernstig verstoord zou worden ten gevolg van het inreisverbod. Door te oordelen dat verzoekers hechte banden met zijn ex-echtgenote, familieleden en kennissen en vrienden niet valt binnen bescherming van artikel 8 EVRM, miskent verwerende partij aldus minstens verzoekers recht op privéleven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dus dat geen correct onderzoek werd gedaan naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM ten gevolge van het inreisverbod. Dit is trouwens het logische gevolg van het feit dat verzoeker, zoals hierboven uiteengezet, niet gehoord werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij beschikte bijgevolg niet eens over alle nuttige elementen om tot de bestreden beslissing te komen.

Dit vormt ook een eerste ernstig gebrek in de motivering, aangezien de beslissing stoelt op motieven die strijdig zijn met artikel 8 EVRM.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht immers in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Uit het voorgaande blijkt derhalve dat de bestreden beslissing manifest in strijd is met artikel 8 EVRM daar onvoldoende [re]kenning is gehouden met verzoekers privéleven én geen redelijke belangenafweging is gemaakt.

Bijgevolg is de bestreden beslissing ook in strijd met de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, daar uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat een redelijke belangenafweging werd uitgevoerd.

Ten slotte heeft verwerende partij met onvoldoende zorgvuldigheid huidig dossier onderzocht, daar geen correcte feitenvinding werd gedaan, én geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier.

[...]

8. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of (...)"

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State zijn de verwijderingsmaatregel en het inreisverbod echter twee afzonderlijke beslissingen (zie RvS 30 mei 2017, nr. 238.349), en dienen zij dus ieder afzonderlijk afdoende gemotiveerd worden.

Wanneer een inreisverbod wordt genomen omdat een verwijderingsmaatregel werd uitgevaardigd waarbij geen termijn van vrijwillig vertrek werd gegeven, zou dus kunnen worden verwacht dat de beslissing minstens verwijst naar de verwijderingsmaatregel. Nergens in het bestreden inreisverbod wordt echter ook maar melding gemaakt van de verwijderingsmaatregel die er aan ten grondslag ligt. Integendeel, de bestreden beslissing is louter het resultaat van een knip- en plakwerk van het bevel, waarbij de "relevante" passages uit het bevel in een andere volgorde worden hernomen in de motivering van het inreisverbod, zonder dat hier enige coherentie in te vinden is.

Dit getuigt van het gebrek aan zorgvuldigheid waarmee verwerende partij de bestreden beslissing heeft voorbereid.

9. Daarenboven betwist verzoekende partij de redenen die verwerende partij heeft aangevoerd om hem geen termijn van vrijwillig vertrek toe te kennen, zoals blijkt uit het verzoekschrift in schorsing en annulatie ingediend tegen de verwijderingsmaatregel.

Namelijk:

"Eerste onderdeel

8. Wat het eerste motief betreft, d.i. het gevaar voor de openbare orde, brengt verzoeker de rechtspraak van het Hof van Justitie in herinnering die een genuanceerd oordeel vereist.

Zo heeft het Hof gesteld dat het begrip „gevaar voor de openbare orde" naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O./Nederland, § 60).

Hieruit volgt, volgens het Hof, dat in het kader van een beoordeling van dat begrip alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn (§ 61).

Verwerende partij moest bijgevolg een individueel onderzoek worden gevoerd naar de vraag of verzoeker een actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, rekening houdend met alle feitelijke en juridische gegevens betreffende zijn situatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een afdoende onderzoek werd uitgevoerd. Verwerende partij verwijst immers louter naar de veroordeling die verzoeker heeft opgelopen op 25.04.2016 door het Hof van Beroep te Brussel voor een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, om dan vervolgens een type motivering te geven over de redenen waarom georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" zou vallen. Ten slotte herneemt verwerende partij de type conclusie die telkens in dergelijk beslissingen voorkomt, namelijk "[g]ezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden".

Buiten de verwijzing naar de veroordeling die verzoeker heeft opgelopen, zou deze motivering dus van toepassing kunnen zijn op elke derdelander die veroordeeld werd voor een inbreuk op de drugwetgeving, zonder enig onderscheid. Het is derhalve evident dat geen individueel onderzoek werd gevoerd naar verzoekers situatie, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden. Dat verwerende partij drugscriminaliteit verwerpelijk vindt, is nog niet voldoende om derhalve te kunnen beslissen dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Dit moet in zijn individuele situatie afdoende onderzocht worden, en de beslissing moet hieromtrent voldoende gemotiveerd worden.

Het loutere feit dat in het administratief dossier niet eens een kopie kan worden teruggevonden van het arrest van het Hof van Beroep waarop verwerende partij zich grondt om te stellen dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, toont reeds aan dat geen werkelijk onderzoek werd gevoerd hiernaar. Verwerende partij beschikte klaarblijkelijk niet over alle relevante gegevens om tot een dergelijke beslissing te komen. Zonder dit arrest kon verwerende partij immers niet achterhalen voor welke feiten verzoeker dan wel precies veroordeeld werden, in welke omstandigheden de feiten werden gepleegd, wanneer de feiten gepleegd werden, op grond waarvan de strafmaat werd bepaald, of werkelijk sprake was van "georganiseerde drugscriminaliteit" of van een minder ernstig inbreuk op de drugswetgeving, of er verzachtende omstandigheden aanwezig waren die hebben geleid tot een mildere straf, etc.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker veroordeeld werd door het Hof van beroep in april 2016, hetzij meer dan drie jaar geleden, voor feiten die dus dateren van meerdere jaren geleden. Er deden zich ondertussen geen enkele nieuwe feiten voor, waardoor de vraag uiteraard rijst op grond waarvan verwerende partij dan wel meent dat het gevaar voor de openbare orde nog steeds actueel zou zijn. De motivering van de bestreden beslissing brengt geen klaarheid over.

Indien verzoeker correct gehoord was geweest vooral het nemen van de bestreden beslissing, had verwerende partij trouwens ook bijkomende inlichtingen kunnen krijgen omtrent het actuele gevaar dat hij zou kunnen vormen voor de openbare orde, quod non.

9. Uit het geheel van deze elementen, blijkt duidelijk dat verwerende partij geen correcte feitenvinding heeft, en de beslissing dus op onzorgvuldige wijze heeft voorbereid. Derhalve kan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen.

Daarnaast is de motivering van de beslissing ook manifest onvoldoende, aangezien het voor verzoeker een raadsel blijft waarom hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, een actuele en voldoende

ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, vormt. De type-motivering die wordt gebruikt, is niet afdoende om verzoeker in staat te stellen om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de desbetreffende beslissing te nemen. Derhalve is de beslissing in strijd met de formele motiveringsplicht.

Ten slotte is de bestreden beslissing ook in strijd met de materiële motiveringsplicht, artikel 74/14, § 1 en § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn en de materiële motiveringsplicht doordat aangenomen wordt dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, zonder dat enigszins wordt aangetoond dat hij een actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, vormt.

Tweede onderdeel

10. Wat het tweede motief betreft, d.i. het risico op onderduiken, benadrukt verzoeker dat sinds de wetswijzing van 21 november 2017, de definitie van het begrip "risico op onderduiken" gedefinieerd in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet, en werden in § 2 "objectieve criteria" vastgesteld op grond waarvan het risico op onderduiken kan worden aangenomen.

Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd als "het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken". Ook moet dit risico op onderduiken actueel en reëel zijn, en moet een individueel onderzoek worden gevoerd op basis van een of meer volgende van de opgesomde criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

Nochtans is het uit de bestreden beslissing volstrekt onduidelijk op grond van welke objectieve criteria verwerende partij dan wel besloten heeft tot een risico op onderduiken.

De motivering van de beslissing luidt als volgt:

"(...) betrokkene heeft recht op verblijf in België gehad. Het gemeentebestuur van Schaarbeek heeft op 19.09.2017 beslist betrokkene van ambtswege af te voeren uit de bevolkingsregisters. [U.D.] heeft België daadwerkelijk verlaten gezien zijn advocaat bewijst dat hij in 2018 voor gezondheidsproblemen behandeld werd in Rwanda. Op 21.05.2019 is hij in België toegekomen uit Rwanda met een paspoort, zonder visum, met zijn gesupprimeerde F-kaart en zonder retourticket. Betrokkene had dus duidelijk niet de bedoeling snel terug te keren naar zijn land van oorsprong. Het risico is dus reëel dat betrokkene in België de illegaliteit verdwijnt. "

Hoewel uw Raad aanvaardt dat niet uitdrukkelijk verwezen moet worden naar het precieze objectieve criterium in artikel 1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet op grond waarvan het risico op onderduiken wordt aangenomen, moet uit dit de bestreden beslissing wel klaarblijkelijk blijken (Zie RvV arrest nr. 202.084 van 5 april 2018; RvV arrest nr. 204.832 van 1 juni 2018; RvV arrest nr. 213 026 van 27 november 2018; RvV arrest nr. 218.965 van 27 maart 2019).

In casu is het allesbehalve evident op grond van welke objectief criterium het risico op onderduiken dan wel wordt aangenomen. De motivering van de bestreden beslissing beantwoordt immers aan geen enkel van de objectieve criteria opgesomd in artikel 1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker naar België is gekomen met een geldig paspoort en een F-kaart waarvan hij overtuigd was dat die nog geldig was (aangezien hem nooit meegedeeld werd dat deze "gesupprimeerd" werd), komt niet overeen met één van de objectieve criteria.

Het is voor verzoeker niet mogelijk om op grond van de bestreden beslissing de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben om het risico op onderduiken aan te nemen, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht kan worden aangenomen, alsook een schending van artikel 1, § 1, 11° en § 2 van de Vreemdelingenwet

11. Daarenboven houdt het risico op onderduiken in dat er een actuele en reëel vrees is dat verzoeker zich zal trachten te onttrekken aan de terugkeerprocedure, reden waarom hem geen termijn van vrijwillig vertrek wordt gegeven. Overeenkomstig de voorbereidende werken moet het risico actueel zijn, "om te

vermijden dat het bestaan van het risico op onderduiken gebaseerd is op een objectief criterium dat te oud is, zonder dat er rekening wordt gehouden met de evolutie van de situatie of van het gedrag van de betrokkene". Ook moet het risico reëel zijn. Dit betekent "dat het kan worden geverifieerd en dat de feiten die gebruikt worden om het risico vast te stellen op afdoende wijze worden vastgesteld".

Uit de motieven die worden aangevoerd in de bestreden beslissing, kan echter onmogelijk een actueel en reëel risico op onderduiken worden aangenomen. Uit het feit dat verzoeker met een geldig paspoort en een F-kaart waarvan hij overtuigd was dat die nog geldig was (aangezien hem nooit meegedeeld werd dat deze "gesupprimeerd" werd), kan niet worden afgeleid dat hij de intentie heeft om zich te onttrekken aan de terugkeerprocedure. Dit toont louter aan dat verzoeker menens was om België binnen te komen, ervan overtuigd dat hij nog wettig verblijf had in België.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de vorige raadsman van verzoeker op 15.09.2019 een brief heeft gericht aan verwerende partij waarin werd uitgelegd dat de ex-echtgenote van verzoeker bereid was om hem bij haar te ontvangen, wanneer hij zou vrijkomen uit de gevangenis. Het werkelijk verblijfsadres van verzoeker, in geval van vrijlating, werd dus voorafgaand aan het nemen van de beslissing aan verwerende partij meegedeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat hier ook maar enigszins mee rekening werd gehouden.

Uit het geheel van deze elementen, blijkt duidelijk dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle pertinente elementen van het dossier, en de beslissing dus op onzorgvuldige wijze heeft voorbereid. Derhalve kan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen.

Daarenboven kan een schending van de materiële motiveringsplicht worden aangenomen, aangezien de motieven om een risico op onderduiken aan te nemen niet naar behoren zijn bewezen. De motivering ondersteunt de beslissing niet.

Derhalve is onvoldoende aangetoond dat er geldige redenen zijn om verzoeker geen vrijwillige termijn van vertrek te geven. Een schending van artikel 74/14, § 1 en § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn kan bijgevolg worden aangenomen. "

Indien de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal noodzakelijkerwijze ook het inreisverbod moeten worden vernietigd (zie RvV 15 september 2017, T. Vreemd. 2018, 52). Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet zal dan immers geen toepassing meer kunnen vinden.

10. Ten slotte betwist verzoeker de motivering op grond waarvan hem een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan worden opgelegd indien geen termijn voor vrijwillige vertrek is toegestaan.

De duur van drie jaar is dus een maximumduur, waardoor de beslissing duidelijk moet motiveren waarom deze maximumduur wordt opgelegd.

Opnieuw blijkt echter dat het bestreden inreisverbod exact dezelfde motivering overneemt als diegene die terug te vinden is in het bevel om het grondgebied te verlaten. Men kan dus moeilijk voorhouden dat een specifieke motivering werd gegeven ter ondersteuning van

De enige specifieke motivering is de volgende: "Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze het Belgische grondgebied te betreden, dit terwijl hij de openbare orde in het verleden had geschaad. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel".

Verzoeker betwist dat hij "niet getwijfeld zou hebben om op illegale wijze het Belgische grondgebied te betreden", aangezien hij niet wist dat zijn F-kaar[t] gesupprimeerd werd ten gevolge van zijn ambtshalve schrapping. Hij had dus geenszins de intentie om op illegale wijze België binnen te komen aangezien hij dacht dat zijn verblijf op het Belgisch grondgebied nog wettig was. Indien hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing gehoord was, had hij dit ook kunnen uiteenzetten, quod non. Dit motief is dus niet gesteund op een correcte feitenvinding.

Verder betwist verzoeker niet dat hij in het verleden veroordeeld werd voor drugsfeiten. Hij benadrukt echter dat deze veroordeling dateert van april 2016, hetzij meer dan drie jaar geleden. Verzoeker heeft ondertussen geen [...] nieuwe feiten gepleegd. Er kan dus moeilijk worden aangevoerd dat een dermate lang inreisverbod strikt noodzakelijk is om de openbare orde te handhaven. Er is namelijk geen actueel gevaar meer voor de openbare orde. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt alleszins niet waarom dit wel het geval zou moeten zijn.

Uit het geheel van deze elementen, blijkt duidelijk dat verwerende partij geen correcte feitenvinding heeft, en de beslissing dus op onzorgvuldige wijze heeft voorbereid. Derhalve kan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen.

Daarnaast is de motivering van de beslissing ook manifest onvoldoende. De type-motivering die wordt gebruikt, is niet afdoende om verzoeker in staat te stellen om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de desbetreffende beslissing te nemen. Derhalve is de beslissing in strijd met de formele motiveringsplicht.

Ten slotte is de bestreden beslissing ook in strijd met de materiële motiveringsplicht en artikel 74/11, § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet, daar de motivering omtrent de duur van het inreisverbod niet afdoende is."

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder heeft geduid dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet op basis van de vaststelling dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Verweerder heeft ook aangegeven waarom hij oordeelde dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar proportioneel is. Deze motivering laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er dient verder te worden geduid dat artikel 8 van het EVRM verweerder geen motiveringsplicht oplegt die verder gaat dan deze die is voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.974). De formele motiveringsplicht houdt trouwens in dat een bestuur moet aangeven waarom het een bepaalde beslissing heeft genomen en niet waarom het meent dat allerhande bepalingen geen beletsel vormen om een beslissing te nemen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet rechtstreeks beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij

maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De mogelijkheid tot het opleggen van beperkingen inzake het inreisrecht van vreemdelingen is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Verzoeker diende in voorliggende zaak dus te worden gehoord.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt geenszins dat verzoeker, alvorens de in voorliggende zaak bestreden beslissing werd genomen, door verweerder werd gehoord.

Er dient evenwel ook te worden vastgesteld dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige, beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Het feit dat verzoeker niet werd gehoord impliceert trouwens niet dat verweerder geen dienstige gegevens over diens situatie had. Uit het voorgelegde administratief dossier blijkt dat verweerder gedurende langere tijd inlichtingen over verzoeker verzamelde en dat verzoeker zelf, middels een op 15 september 2019 gedateerd schrijven van zijn raadsman, aan verweerder informatie die hij van belang achtte meedeelde.

Verzoeker maakt in casu niet aannemelijk dat hij informatie kon verstrekken die er had kunnen toe leiden dat de bestreden beslissing niet werd genomen of die verweerder er had kunnen toe brengen te opteren voor een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur. Verzoeker zet weliswaar uiteen dat *“in geval van verwijdering naar zijn land van herkomst, zijn privé-en familieleden ernstig [zal] verstoord worden”*, maar lijkt hierbij uit het oog te verliezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is en dat geen rechtsgeldig beroep werd aangetekend tegen de verwijderingsbeslissing waarmee de in casu bestreden beslissing gepaard gaat. Zijn uiteenzetting omtrent een verwijderingsmaatregel is bijgevolg niet nuttig. Daarnaast moet ook worden vastgesteld dat verzoeker hoe dan ook nalaat in concreto te duiden van welke onderdelen van zijn privé- of familieleden leven, die in casu dienstig kunnen zijn, verweerder geen kennis zou hebben gehad of welke nuttige gegevens verweerder niet heeft betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker licht toe dat zijn ex-echtgenote, familieleden en vrienden in België verblijven. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder hiermee rekening hield. Verweerder heeft erop gewezen dat er geen sprake is van een familieleden dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt aangezien verzoeker uit de echt is gescheiden van zijn in België verblijvende vrouw en er niet blijkt dat hij afhankelijk is van enig familielid in België. Verweerder heeft tevens aangegeven dat banden met vrienden niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen. Verzoeker stelt dat hij nog steeds een vriendschapsband heeft met zijn ex-echtgenote, dat hij tijdens zijn verblijf in België vele andere vriendschapsbanden heeft gecreëerd en onderhouden en dat hij zijn banden met familieleden in België heeft versterkt. Hij toont hiermee niet aan dat verweerder is voorbijgegaan aan enige relevante relatie die hij in België heeft opgebouwd. Verzoeker lijkt ook te erkennen dat verweerder rekening hield met de banden die hij heeft met zijn ex-echtgenote, familieleden en vrienden, aangezien hij voorhoudt dat verweerder deze banden niet correct heeft beoordeeld door aan te geven dat deze niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen. Hij zet uiteen dat artikel 8 van het EVRM ook het privéleven beschermt en dat hieronder *“het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen”* valt. Hij maakt met dit theoretisch betoog evenwel niet aannemelijk dat hij een zelf netwerk heeft dat van die aard is dat het onder het toepassingsgebied van voormelde verdragsbepaling valt en waarvan hij verweerder op de hoogte had kunnen stellen indien hij zou zijn gehoord. In de aan de Raad voorgelegde stukken kan bovendien enkel worden gelezen dat verzoeker tijdens zijn verblijf in het Rijk niet was tewerkgesteld bij een in België gevestigde onderneming en dat hij toen hij gezondheidsproblemen had verkoos in Rwanda te verblijven waar zijn vader woont voor wie hij voorheen ook werkte.

Er blijkt dan ook niet dat verzoeker enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht of het hoorrecht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten werd miskend bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

2.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden herhaald dat verzoeker niet aantoonde dat hij een privé- of familieleden in België heeft dat onder de bescherming

van dit verdragsartikel valt. Verzoeker verwijst, zoals reeds gesteld, weliswaar naar het feit dat hij een vriendschapsrelatie heeft met zijn ex-echtgenote, maar toont hiermee geen band aan die zo hecht is dat kan worden besloten dat deze onder het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling valt. Hij toont ook niet aan dat de band die hij stelt te hebben met familieleden in België – waarbij de Raad bijkomend opmerkt dat zelfs geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker nog nauwe verwanten in België heeft – of met vrienden of kennissen van die aard of intensiteit is dat deze onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling valt. De Raad dient ook te benadrukken dat verzoeker niet meer tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk was toegelaten of gemachtigd – verzoeker werd immers op 19 september 2017 afgevoerd van het Rijksregister – en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker betoogt dat verweerder niet afdoende heeft onderzocht of artikel 8 van het EVRM werd geschonden, maar maakt hiermee of door te stellen dat de in de bestreden beslissing voorziene motivering ook kan worden teruggevonden in het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten en door te benadrukken dat een inreisverbod zwaarder doorweegt dan een verwijderingsmaatregel niet aannemelijk dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen effectief deze verdragsbepaling heeft geschonden of dat de overweging in de bestreden beslissing dat er geen privé- of familieleven bestaat dat onder de bescherming van deze verdragsbepaling valt en dat zou nopen tot een verdere belangenafweging incorrect is. Verzoekers uiteenzetting dat hij steeds zijn hoofdbelangen in België had en dat hij om redenen buiten zijn wil in Rwanda diende te verblijven vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker bracht weliswaar een medisch attest aan waarin wordt geduid dat hij op 25 mei 2017 in Rwanda een psychiater consulteerde en dat hij vervolgens ambulant werd behandeld tot 15 november 2018 wegens een depressie, maar hieruit blijkt niet dat hij om gezondheidsredenen verplicht was in Rwanda te verblijven. Er is immers geen sprake van een onmogelijkheid om te reizen of de nood om te worden gehospitaliseerd en er blijkt evenmin dat de zorgen die verzoeker behoefde niet in België beschikbaar of toegankelijk waren of dat hij om een andere reden omwille van zijn psychische problemen niet naar België kon terugkeren. Verzoeker keerde ook pas op 21 mei 2019 terug naar België, terwijl in het door hem aan verweerder overgemaakte attest een behandeling die slechts liep tot 15 november 2018 wordt vermeld. Verzoekers verwijzing naar de rechtspraak waarin wordt gesteld dat artikel 8 van het EVRM ook aspecten van de sociale identiteit behelst, betrekking kan hebben op het recht om relaties aan te gaan en het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen kan betreffen laat de Raad ook niet toe te oordelen dat in casu enig, door deze verdragsbepaling beschermd, aspect van het privéleven van verzoeker in het gedrang wordt gebracht en dat verweerder zijn situatie incorrect inschatte. De feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de arresten waarnaar verzoeker verwijst zijn tevens totaal niet vergelijkbaar met deze in voorliggende zaak. De Raad dient hierbij te benadrukken dat uit de voorliggende stukken blijkt dat verzoeker geboren is en opgroeide in Rwanda, dat hij er tewerkgesteld werd door zijn vader, dat hij tijdens zijn toegelaten verblijf in België regelmatig in Afrika verbleef, en dat hij, nadat zijn huwelijk in België op de klippen liep en hij in het Rijk een strafrechtelijke veroordeling opliep, verkoos om terug te keren naar zijn land van herkomst en er langdurig te verblijven. Uit het feit dat verzoeker, die volgens de aan de Raad voorgelegde stukken zelf verklaarde geen arbeidsbetrekking in België te hebben, naar Rwanda terugkeerde blijkt niet dat hij zelf van oordeel was dat hij belangrijke persoonlijke, sociale en economische belangen had in het Rijk. Om vriendschapsrelaties of banden met verwanten te onderhouden is het trouwens ook niet vereist dat personen in hetzelfde land wonen of toegang hebben tot het grondgebied van het land waar de vrienden of verwanten wonen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.4. Voorts moet worden geduid dat de Raad bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling biedt verweerder geen keuzemogelijkheid en voorziet dat beslissing tot verwijdering

gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Het staat niet ter discussie dat op 20 november 2019 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en dat hem geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten.

De bewering van verzoeker dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van een verwijderingsmaatregel mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft in de bestreden beslissing namelijk gemotiveerd dat *“de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod.”* Verzoeker kan daarenboven niet voorhouden niet te weten welke verwijderingsbeslissing het betrof aangezien deze hem samen met het bestreden inreisverbod ter kennis werd gebracht.

De Raad merkt verder op dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wel een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Overeenkomstig voormeld artikel moet de duur van het inreisverbod immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de tekst van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod niet zou vermogen om de maximale door de wetgever bepaalde termijn als uitgangspunt te nemen en vervolgens te onderzoeken of er redenen zijn om, gelet op de individuele omstandigheden van het geval, eventueel in een kortere termijn te voorzien. Indien verweerder aldus handelt maakt hij slechts gebruik van de beleidsruimte die de wetgever hem heeft toegekend.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een groot belang heeft gehecht aan het feit dat verzoeker door het hof van beroep werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens bendevoering en inbreuken op de wet inzake verdovende middelen. Hij heeft uiteengezet dat de illegale handel in verdovende middelen een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, voor de wettige economie en de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Hij heeft ook gewezen op de bedreiging voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking en toegelicht dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ernstige redenen van openbare orde valt. Verweerder heeft geconcludeerd dat uit de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker stelt dat verweerder gebruik heeft gemaakt van een typemotivering maar toont hiermee niet aan dat deze motivering in casu incorrect of kennelijk onredelijk is. De vaststelling van verzoeker dat verweerder niet beschikt over een afschrift van het arrest van het hof van beroep laat de Raad niet toe te oordelen dat verkeerdelijk werd aangegeven dat verzoeker werd veroordeeld wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Deze veroordeling blijkt trouwens duidelijk uit de stukken die door de griffie van de gevangenis van Sint-Gillis aan verweerder werden overgemaakt. Verzoeker betwist bovendien ook niet dat hij wegens bendevoering en inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen tot een gevangenisstraf van drie jaar werd veroordeeld. Het feit dat verweerder niet beschikte over alle precieze gegevens die hebben geleid tot zijn veroordeling neemt niet weg dat hij wel degelijk schuldig werd bevonden aan bendevoering en inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Het gegeven dat de strafrechter het vereist achtte om, ongeacht het al dan niet bestaan van verzachtende omstandigheden, toch een zware gevangenisstraf op te leggen impliceert daarnaast dat de inbreuken die verzoeker pleegde door het bevoegde rechtcollege hoe dan ook zeer ernstig werden bevonden. Verzoeker kan, in deze omstandigheden, niet voorhouden dat het niet uitgesloten is dat hij werd veroordeeld voor een minder ernstige inbreuk. Aangezien verzoeker ook werd veroordeeld wegens bendevoering kan hij tevens bezwaarlijk stellen dat verweerder er onterecht van uitging dat er sprake was van georganiseerde drugscriminaliteit.

Verzoeker voert aan dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld verscheidene jaren geleden werden gepleegd, zodat niet vaststaat dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De vaststelling dat de strafbare feiten die een vreemdeling pleegde niet van recente datum zijn houdt echter niet in dat moet worden aangenomen dat deze vreemdeling geen gevaar meer vormt voor de openbare orde. Verweerder kan uit het feit op zich dat verzoeker deel uitmaakte van een vereniging van misdadigers en inbreuken op de wetgeving inzake de verdovende middelen beging reeds concluderen dat van verzoeker heden nog een gevaar voor de openbare orde uitgaat. Daarenboven moet worden gesteld dat

verzoeker geen inreisverbod wordt opgelegd omdat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt het gegeven dat verzoeker in het verleden ernstige strafbare feiten pleegde louter in aanmerking genomen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en verzoeker blijft in gebreke om de reglementaire bepaling aan te duiden waarin zou kunnen worden gelezen dat verweerder hierbij geen inbreuken op de strafwet die reeds een aantal jaar geleden werden gepleegd zou mogen betrekken. Er dient ook wederom te worden vastgesteld dat verzoeker geen stukken aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verweerder verkeerdelijk een zeker gewicht heeft toegekend aan een zware strafrechtelijke veroordeling of die zouden toelaten te oordelen dat een incorrecte inschatting werd gemaakt van het gevaar dat uitgaat van verzoeker, die na zijn veroordeling plotseling niet meer kon worden aangetroffen in het Rijk.

In zoverre verzoeker aanvoert dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van het opgelegde inreisverbod zijn privé- en familielevens niet correct heeft beoordeeld kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het voorgaande onderdeel van het middel. Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder enig privé- of gezinsleven dat hem er had kunnen toe brengen een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur te voorzien uit het oog verloor.

Verzoekers uiteenzetting dat onterecht werd geoordeeld dat er een risico op onderduiken bestaat en dat indien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd noodzakelijkerwijs ook het inreisverbod dient te worden vernietigd, aangezien artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dan niet toepasbaar is, is niet ter zake. Er werd immers geen rechtsgeldig beroep ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat. Verzoekers raadsman erkent ter terechtzitting ook dat de in het verzoekschrift opgenomen grieven die in wezen zijn gericht tegen de motieven die het bevel om het grondgebied te verlaten onderbouwen in voorliggende zaak niet nuttig zijn.

De Raad herinnert er, ten overvloede, aan dat iedereen wordt geacht de wet te kennen en verzoeker dus niet kan stellen dat hij, toen hij op 21 mei 2019 poogde België binnen te komen, in de overtuiging was dat hij dit rechtsgeldig kon doen. Verzoeker erkent, gelet op de door hem aan verweerder overgemaakte stukken, immers dat hij bijna twee jaar in Rwanda verbleef en artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, slechts gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk heeft.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat verweerder heeft nagelaten de stukken in het administratief dossier waarover hij beschikte deugdelijk te onderzoeken. Verzoeker licht toe dat verweerder meer inspanningen had kunnen leveren om bijkomende inlichtingen te verzamelen alvorens de bestreden beslissing te nemen, maar toont niet aan dat verweerder over te weinig gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissing te kunnen nemen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat deze beslissing onvoldoende werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, die kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing, blijkt niet.

De middelen zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK